

АНДИ БРИГС
VILLAIN.NET

СЪВЕТЪТ
на
ЗЛОТО

ЕГМОНТ

Също от
АНДИ БРИГС
HERO.COM

Възходът
на героите,
съперниците на Villain.net

ТУ НА ЧУЯ
СТРАНА СУ?

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

© 2008 by Andy Briggs

The moral rights of the author have been asserted

Името на домейна Villain.net, използвано тук,
е художествена измислица.

Издателят не носи отговорност, ако уебсайт с такова
наименование съществува в действителност.

Оригинално заглавие *Villain.net: Council of Evil*

Превод Мила Боянова

Редактор Златина Сакалова

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано във „Фолиарт“ ООД, Добрич, 2011

ISBN 978-954-27-0481-2

От: Анди Бригс

До: Читателите на VILLAIN.NET навсякъде по света

Както знаете, интернет е невероятно изобретение, но трябва да внимавате, когато го ползвате с цел да властвате над света... или просто да си напишете домашното.

В тази книга злодеите (и героите!) попадат случайно на различни уебсайтове. Но VILLAIN.NET и HERO.COM не съществуват в действителност. :-)

Измислих ги, когато си мечтаех колко страотно би било, ако притежавах лазерно зрение. Идеята за VILLAIN.NET ми хрумна изведнъж — особено сцената, в която Джейк обстрелва... Почакайте! Не сте чели книгата още, затова по-добре да замълча! :-) Както и да е, започнах да пиша и преди да се усетя, идеята беше обхванала и HERO.COM. Но трябваше да си измисля всичките интернет чудесии. Нищо от тях не съществува наистина в мрежата, за съжаление.

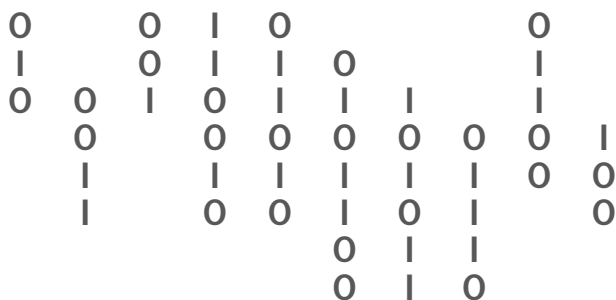
Ето и моите съвети за безопасно сърфиране в мрежата: запазете самоличността си в тайна (както правят всички герои), придържайте се към сигурни уебсайтове и се уверете, че родител, учител или настойник знаят, че сте онлайн — и ако ви изпратат неща, които ви изглеждат съмнителни, недейте да отговаряте, а кажете на някой възрастен, на когото имате доверие.

Аз имам свой уебсайт, който е напълно безопасен:

www.whichsideareyouon.co.uk

Останете си в безопасност!

:-)

Щурмът на плажа

Десантният отряд изплува тихомълком от океана, подобно на привидение.

Джейк Хънтър ги наблюдаваше от позицията си на скалите. После стисна юмрук. Кожената му ръкавица скръцна. Объркването и гневът му сякаш увеличиха суперсилите му. След всичките предателства, лъжи и насилие, от които бе заобиколен напоследък, се чувстваше по-силен от всякога. Усети по върховете на пръстите боцкането на иглички.

– Предатели... Жалко за ръкавиците – промърмори той едва чуто, а ноктите му разкъсаха върховете на пръстите на ръкавиците, пораснаха и се удебелиха като котешки. Превърнаха се в остри като бръснач свирепи нокти, които проблясваха като черен мрамор на лунната светлина.

Допреди седмица той бе най-обикновено момче. А сега имаше суперсили и го издирваха по целия свят: за кражба, отвличане, изнудване; бе един от инструментите, които скоро щяха да унищожат земята. Не беше зле за четиринайсетгодишен.

Скалната издатина, на която се намираще, стърчеше над заобикалящата я джунгла и му разкриваше целия остров. Той бе окъпан в сребристата светлина

0 на пълнолунието, от която белият пясък на плажа
1 искреше. Щеше да бъде същински рай, ако не беше
1 фактът, че заради действията си Джейк бе изгубил
0 *всичко* – семейството, приятелите и сигурността си.
1 изгубил бе *целия* си живот.

0 Съзнанието, че всичко е по негова вина, не намаля-
0 ваше гнева, който бушуваше в него. Единствено гне-
0 вът му даваше сили в момента.

0 Черните амфибии, наречени „Морски зверове“,
1 които изплуваха от океана в редица, не се вписваха
1 в пейзажа. Машините бяха с размерите на автобус и
0 се движеха на вериги подобно на танкове. След като
0 стигнаха на брега, в задната част на всяка от тях се
1 спусна хидравлична платформа и отвътре под строй
0 излязоха войници. Те изтичаха към прикритието на
1 дърветата и Джейк успя да различи, че са въоръжени
0 с пушки и носят плътно бойно облекло.

1 Това бяха Блюстителите – елитна военна част, съз-
1 дадена от Обединените нации специално да се справя
1 с непокорни хора със суперсили като Джейк.

0 *Не им ли е топло с цялото това снаряжение?*, за-
0 чуди се Джейк. Той се обливаше в пот и непрекъснато
1 бършеше струйките по челото си, като внимаваше да
0 не си извади окото с някой от страховитите си нокти.
0 Тропическата жегата бе безпощадна дори и нощем. Чер-
1 ните дънки лепнеха на краката му. Всъщност по-не-
1 приятното беше, че му стягаха в кръста, но не смееше
0 да ги отпусне – можеше да се пореже с ноктите си.

1 Джейк се изправи на скалата. Обзе го чувство като
2 при стремително издигане с асансьор. Съсредоточи

Щурмът на плажа

се и осъзна, че ще са необходими много оръжия, ако иска да обезвреди всички нападатели. Пръстите му се разтвориха болезнено и дланите му се издуха от невидимата сила. Затвори очи и се почувства, сякаш е изпънал ръце и държи по една топка за боулинг във всяка от тях. Когато отвори очи, те горяха като въглици. Виждаше всичко в червено, а живите същества се открояваха от заобикалящата ги среда по електрическите импулси, които пробягваха по телата им. Виждаше само трептящи силуети, които напомняха на ангели. Не можеха да се скрият от него.

Джейк се наклони напред и се стрелна над палмите. След трийсет секунди бе на плажа. Войниците все още не бяха успели да стигнат до прикритието.

Погледнато от земята, над мъжете сякаш се спускаше огромен черен лешояд. Те вдигнаха пушките и се приготвиха за стрелба по съществото, което прелетя над тях с изпънати надолу ръце.

Джейк усети как от дланите му изригват два мощни заряда и се насочват към Блюстителите. Няколко от тях полетяха във въздуха. Останалите натиснаха спусъците и откриха огън. Повечето куршуми не улучиха Джейк и пронизаха въздуха, през който бе прелетял. Неколцина от Блюстителите обаче бяха запомнили на тренировките, че трябва да „водят“ мишената – да стрелят по траекторията ѝ пред нея. Тези куршуми го улучиха. Ударите им бяха като гъдел за Джейк. Те се удряха в невидимия щит на няколко сантиметра от тялото му. Прозрачният му енергиен щит ги поглъщаше с мимолетни сини искри.

З
О
|
|
О
|
О
О
О
О
|
|
О
|
|
|
О
|
О
|
|
|
О
|
|
|
О
|
|
|
О
|
|

Джейк се изправи във въздуха, увисна на няколко метра от земята и със завъртане изстреля нов енергиен заряд. Отстрани зарядът напомняше на маранята, която се носи над пътищата в горещите дни. Изстрелът удари един от морските зверове точно когато последният войник изскочи от него. Машината се смачка като консервена кутия, преобърна се няколко пъти по пясъка и се вряза с плисък във водата.

Джейк се стрелна право нагоре, а поредният залп на пушките разкъса палмите зад него. Войниците се възползваха от шанса си и се втурнаха през плажа. По пътя вдигаха ранените си другари и ги повличаха със себе си към прикритието на дърветата.

Джейк бе високо извън обсега на пушките. Той се спря, за да се наслади на острова, разстлал се около тлеещия кратер на гигантски вулкан.

Той сведе поглед и ясно видя електрическите силиуети на войниците далеч под краката си. Те си мислеха, че листата на джунглата им осигуряват добро прикритие. Джейк въздъхна тежко и реши, че е време да приключи всичко това.

Спусна се с изпънати ръце и изстреля пореден енергиен залп от дланите си. Той се разби право във втория морски звяр.

От прикритието си под дърветата Блюстителите проследиха потъването на машината с около метър под пясъка, сякаш я бе ударил невидим чук. Задницата ѝ остана да стърчи във въздуха под тъл.

– Сержант! – извика уплашено един от младите войници.

Щурмът на плажа

– По-тихо! – изръмжа мускулестият сержант с шотландски акцент.

С глухо тупване Джейк се приземи на плажа с лице към войниците. Ноктите му забарабаниха по бедрото му – надяваше се, че така изглежда заплашително. Дрехите му поглъщаха лунната светлина, а блестящите очи му придаваха зловещ вид.

– Хм... Така... – измърмори той. Не му хрумваше *нищо* подобаващо страховито, тъй като главата му все още бе замаяна от последните разкрития.

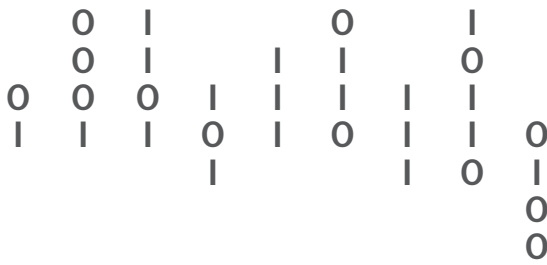
Изведнъж земята се разтресе. Всяка костичка в тялото му потръпна, а пломбите му издрънчаха. По-смелите измежду войниците погледнаха през рамо към вулкана, скрит от зеленината. От кратера му изригна огромен стълб пушек, осветен от горящите парчета наоколо.

Започваше се.

Номерата на Джейк в последната седмица определено бяха ужасяващи дори и според собствената му преценка, но бяха нищо в сравнение с изригването на вулкана и онова, което то вещаеше. Джейк се досети, че ядрената сонда е изстреляна и вече напредва към центъра на Земята.

Предвид коварните предателства от последните няколко дена той най-вероятно щеше да загине или да се озове в килия на остров Дябло, преди да дочака последиците от действията си.

0
|
|
0
|
0
0
0
0
|
|
0
0
|
0
|
0
|
0
|
0
|
0
|
0
|
0
|
6

Спамът

Алармата на будилника засвири безцеремонно силно и събуди Джейк. Не бе сънувал нищо. Протегна ръка и спря алармата, но веригата от действия, които щяха в крайна сметка да го отведат до училище, бе започнала.

От кухнята долетя приглушеният глас на майка му.

– Джейкъб! Ставай! Време е за закуска!

Останалите членове на семейството вече бяха станали. Майка му хапваше овесени ядки и четеше вестник през очилата си, а баща му се бе втренчил в телевизорчето на шкафа, по което вървеше новинарски канал. Сестра му Бет вече бе сложила яркосинята униформа на частното си девическо училище и четеше писмо. Джейк се смъкна по стълбите и тя размаха писмото към него.

– От приятелката ми от Нова Зеландия е! – рече тя развълнувано.

– Е и? Явно е твърде бедна и няма имейл – глупавата усмивка на мазната ѝ муцуна се стопи. Бет го изгледа надменно и насочи вниманието си към писмото.

– Препечена филийка? – попита баща му и отпусна стегнатата си вратовръзка.

– Не – измрънка Джейк и се тръшна на стола.

– Наспа ли се? – попита майка му, без да вдига поглед от вестника.

Джейк вдигна рамене и изкара едно утвърдително „Ммм“ от дъното на гърлото си. Бе установил, че при този отговор родителите му почти винаги се отказваха да го разпитват повече. И действително, майка му кимна и продължи да чете. Джейк ненавиждаше моментите, в които семейството се събираше заедно, но колкото и да му се искаше, не можеше да вини родителите си. Двамата работеха много, за да осигурят домашен уют, финансова стабилност и доста голяма независимост за децата си. Джейк обаче никога не се бе чувствал уютно. Независимостта бе превърнала сестра му във всезнаеща зубърка, докато Джейк бе избрал друг път – макар и вече да съжаляваше за това.

На път към училището момичетата му хвърляха срамежливи влюбени погледи. Бе хубаво момче с къса, щръкнала руса коса. Дори и училищната секретарка, по-голяма от него само с няколко години, винаги бе любезна с него – независимо колко често го викаха в кабинета на директора. Вероятно само момичетата можеха да прозрат нежната му страна?

Момчетата го отбягваха с плахи погледи. Джейк Хънтър бе най-страховитото момче в цялото учили-

0 ще – бояха се да не го ядосат. В същото време съу-
1 чениците му ценяха начина, по който манипулираше
1 възрастните, както и намесата му, когато ученици от
0 друго училище навлизаха в тяхна територия и започ-
1 ваха да се заяждат с някого.

0 Джейк обаче не си даваше сметка за тази страна
0 на репутацията си. Действията на останалите мом-
0 чета го ядосваха и го караха да се чувства самотен.
0 Разбира се, не доверяваше чувствата си на никого.
1 От самото начало разчиташе само на себе си и това
1 по естествен път го направи най-изявения грубиян в
0 училище. Сега бе принуден да се примири със славата
0 си, която все пак му гарантираше, че няма да попадне
1 под ударите на останалите безскрупулни момчета в
0 училището – *те* бяха станали негови приятели.

1 Стигна сам почти до училището, където се присъ-
1 единил към своята групичка. Може и да му бяха при-
1 ятели, но не вярваше на никого от тях и бе убеден, че
0 чувствата са взаимни.

0 Антъни Кълкин, по прякор Големия Тони, бе огро-
1 мен. Твърдеше, че има едър кокал, но докато се при-
0 ближаваше, Джейк забеляза, че вече нагъва обяда си.

0 – Хънтър! – рече той вместо поздрав и от устата
1 му се разхвърчаха парчета полусдъвкан сандвич.

1 Останалите се обърнаха, за да поздравят неофи-
0 циалния си водач.

1 Кокала, известен още като Реймънд Олсън, бе
8 малко по-висок и доста по-силен от Джейк. Лицето

Спамът

му бе бледо и мазно, а малките му кривоогледи очи му придаваха вид на гризач. Той кривна глава на една страна, после на другата, както бе виждал да правят боксьорите преди мач. В резултат някъде от областта на врата му се чу ужасяващо изпукване. Джейк бе убеден, че това не е здравословно, но реши да не го отбелязва.

Гадняра бе дребно хлапе, което компенсираше ръста си с грубото си държание. Истинското му име бе Уорън Федъл, но, който дръзнеше да го използва, задължително биваше ступван. Ако някой имаше проблеми с общуването, това безспорно бе той. Гадняра бе най-проклетият от всички. Притежаваше ум на истински престъпник и обичаше да причинява болка.

Джейк не беше такъв. Случваше се да набие някое момче, което го дразнеше, но *не* заради самия бой. Смяташе, че е в реда на нещата – като хранителна верига, на върха на която стояха най-хитрите хищници, а по-глупавите животни бяха под тях. Гадняра обаче беше наистина зъл. Правеше всичко, за да си достави удоволствие.

– Вижте! Професора! – викна той възбудено.

Момчетата проследиха посоката на пръста му. Наистина, свитата фигура на Професора се приближаваше бавно към училище. Изглеждаше толкова зле, колкото се чувстваше Джейк. Бе с гръб към тях и не бе усетил опасността, която го грозеше.

– Да му отмъкнем раницата! – предложи Кокала с дразнещия си писклив гласец, който не прилягаше много на мускулестото му тяло.

9
0
|
|
0
|
0
0
0
|
|
0
0
|
|
|
0
0
|
|
0
0
|
|
0
0
|

И какво ще правим с нея?, помисли си Джейк. Останалите обаче вече се бяха понесли през улицата, без да разсъждават много. Викаха с пълно гърло:

– Ехо! Професоре!

– Свършен си, сдухльо!

Момчето се обърна с ужасено изражение и се втурна да бяга с всички сили. Доколкото Джейк си спомняше, името му бе Пийт. Бе по-безобиден и от мушичка, но да не забравяме, че мухите не можеха да отвърнат на удара.

Независимо от чувствата си Джейк се опомни и се включи в гонитбата с грейнало лице. *Тръпката на лова*, помисли си той.

В часовете Джейк се забавляваше, като замерваше останалите ученици в стаята с мокри парченца сдъвкана хартия. Учителите го стрелкаха с поглед подозрително, но с годините Джейк бе усъвършенствал уменията си и оставаше неразкрит.

В обедната почивка бандата обикаляше из двора подобно на стадо акули около риф. Днес обаче учениците стояха настрана и навън не беше особено забавно. Затова четиримата отидоха да ритат топка на празното игрище. Разбира се, един от учителите веднага забеляза невинното им занимание и им се развика да се махат от игрището.

Както винаги, помисли си Джейк. Щом се занимаваха с нещо безобидно, всички викаха по тях, но когато нарочно започваха някое сбиване, винаги им

Спамът

се разминаваше. За Джейк това бе доказателство, че справедливостта е по-скоро идея, отколкото реалност.

Информатиката бе един от малкото часове, в които Джейк се засичаше с Гадняра. Джейк скришом бе влязъл в интернет, за да разгледа сайта на любимата си рок банда „Айрънфист“. Тъкмо се бе зачел във форума, където феновете щедро възхваляваха новия им албум, когато Гадняра се наведе към него и го дръпна за ръкава.

– Виж само... – прошепна той заговорнически и вдигна един USB стик.

– Какво има на него? – попита Джейк.

– Компютърът на чичо ми има вирус. Съвсем нов е и антивирусната му програма не го е уловила. Съсипал е всичко на диска – документи, музика, снимки... Всичко е изтрито. Без да знае, когато се опитал да си спаси нещата, копирали и вируса тук. Да проверим ли какво ще стане, ако го включим към компютрите на училището.

Джейк се опита да се сдържи, но се изсмя на глас. Учителката го изгледа, но трябваше да оправи монитора на една ученичка. Сливът на училищната компютърна мрежа би бил ужасно провинение и съответно – страхотен номер, ако успееш да се отърват.

– Добре. Давай!

– Тогава го включи на твоя компютър – рече Гадняра и пхна стика в ръката на Джейк.

– Не става! Ако разберат, че съм бил аз, ще ме изключат!

– Е, и?

Джейк знаеше, че родителите му не биха му го простили. Погледна към момчето до него, което свярваше написаното на лист хартия с отговорите на екрана. Без да се замисля, Джейк сграбчи листа, смачка го на топка и го запрати през стаята. Момчето го изгледа със смесица от страх и учудване. Поколеба се и после, без да каже и дума, се надигна от стола си, за да вземе топката хартия.

В мига, в който момчето им обърна гръб, Джейк мушна стика в компютъра му. Остави го за няколко секунди с надеждата, че вирусът ще се копира от само себе си, и го изскубна в момента, в който момчето взе листа, завъртя се и тръгна плахо към мястото си.

Джейк и Гадняра се ухилиха и трескаво впиха поглед в екраните пред себе си. С крайчеца на окото си Джейк видя, че момчето разгъва смачкания на топка лист, без да осъзнава, че вирусът вече бе превзел компютъра му. Джейк реши да си провери пощата, докато чака.

Момчето погледна екрана си и вдигна вежди. На мястото на курсора се бе появил пясъчен часовник, който означаваше, че компютърът е зает с нещо. Той пробва да раздвижи мишката. Никакъв резултат.

Джейк написа паролата си и влезе в пощата си. Имаше няколко писма от страницата на „Айрънфист“, както и едно от Големия Тони – снимка на шимпанзе на мотоциклет. Джейк поклати глава. Големия Тони непрекъснато препращаше някакви безсмислици на приятелите си с увереността, че след като са се стори-

Спамът

ли смешни на него, безспорно ще развеселят и тях.

– Мис Кембъл? – обади се момчето плахо.

Джейк погледна екрана на компютъра му. Мишката сама пробягваше по него и отваряше всяка папка, над която застанеше. Програмите се отваряха една след друга и скоро екранът бе задръстен от купища нови и нови прозорци. Сякаш в компютъра се бе вселил разгневен полтъргайст.

Джейк потисна задоволството си и отвори поредния имейл. Озадачи се – името на изпращача бе същото като неговото. Под името „ДЖЕЙК ХЪНТЪР“ стоеше и заглавието на имейла:

„ДЖЕЙК, ЕЛА С МЕН И СТАНИ ВЕЛИК!“

Джейк хвана мишката.

– Мис Кембъл! – момчето извика толкова силно, че всички се обърнаха към него.

– Мисля, че в компютъра ми има вирус! – на екрана прозорците продължаваха да се отварят с такава скорост, че той започна да примигва.

– Даниъл, какво си направил? – каза мис Кембъл.

На екрана на момчето внезапно изскочи надпис с големи букви: „ИЗТРИВАНЕ НА ЦЯЛАТА ИНФОРМАЦИЯ“. Всички ученици успяха да го прочетат.

– Не! – извика момчето, а екраните на учениците от двете му страни станаха тъмносини и по тях замигаха компютърни кодове. Тъкмо Джейк да отвори загадъчния имейл и интернет прозорецът му изчезна.

Компютрите в цялата зала се разваляха един след друг и въздухът се изпълни с недоволното мрънкане на изненаданите ученици.

Спамът

ОТ: Джейк Хънтър

ДО: Джейк Хънтър

ОТНОСНО: Джейк, ела с мен и стани велик!

Адресът на изпращача не съвпаднаше с неговия; всъщност след усуканото @ следваше бърканица от символи, които сякаш бяха събрани от десетки азбуки по света. Изглеждаше пълна измишльотина, вероятно поредния спам. Джейк обаче нямаше кой знае какво за вършене и затова отвори имейла с въздишка. Той се появи в отделен прозорец, на който се изредиха няколко езика, преди да се спре на един определен.

„Джейк Хънтър, освободи истинския си потенциал! Натисни тук и се присъедини към мен на Villain.net – светът те очаква!“

Джейк се поколеба. Мишката трептеше над линка. *Защо да го правя*, помисли той. Сякаш в отговор на неизречения му въпрос текстът на екрана се смени. Джейк го зачете с изненада.

„Защото чувстваш, че се нуждаеш от още *нещо*. Предлагам ти възможност да завладееш света с едно натискане на мишката. Присъедини се към мен, Джейк Хънтър. Заложено е в кръвта ти!“

Джейк вдигна вежди. Някой доста се бе постарал да направи безсмисленото писмо различно от обичайния спам. После му хрумна, че това вероятно е поредната глупост на Големия Тони.

Внезапно екранът почерня.

За миг Джейк изпадна в ужас и се притесни, че е заразил и собствения си компютър. Екранът блесна

в ослепително бяло, от което го заболяха очите, след което постепенно избледня и разкри някакъв обикновен на вид уебсайт. Отгоре имаше надпис:

„ДОБРЕ ДОШЛИ ВЪВ VILLAIN.NET!“

Под него имаше една-единствена анимирана иконка. Джейк я натисна с очакването, че на екрана ще се появи някаква глупост. На него обаче изплуваха няколко изображения и съобщение над тях:

„Беше избран да получиш безплатно страхотен подарък, който ще ти позволи да завладееш света“.

Ако подаръкът включваше стрелба по нещо, нямаше нищо против. Някоя игра щеше да е добре дошло развлечение в скучния ден. Продължи да чете.

„Като демонстрация временно ще получиш изключителна мощ. След като я изпробваш, ще те потърси наш представител. Натисни долу.“

Джейк огледа наредените отдолу икони. Някои представляваха прости човечета, от които излизаха различни линии и форми, други бяха различни форми и изображения. Едно от изображенията му се стори познато, но не можа да си спомни откъде. Натисна него.

По екрана се появиха вълнички, сякаш се втечни, и Джейк бе готов да се закълне, че оттам излезе тънък пръст и го докосна по челото. Всичко приключи за секунда. Джейк беше замаян и се зачуди дали изобщо се е случило нещо. Със сигурност не се чувстваше променен, а когато отново погледна екрана, установи, че сайтът е изчезнал.

– Глупав сайт – промърмори той. Явно бе по-измо-

рен, отколкото усещаше.

Примирено наду музиката, извади видеоиграта си и зяпна телевизора до леглото. Само след минута вече бе потънал в света на свирепите чудовища. В един момент видя на една от вратите вътре в играта същия символ като онзи, който бе натиснал по-рано. Джейк го разпозна.

Беше предупреждение за радиоактивна зона.

Джейк се събуди изненадващо свеж. Срещна се с бандата и с пълна наслада се спусна след Професора. Накрая му издърпа боксерките с такова ожесточение, че се чу как те се разпарят. Момчетата оставиха зубъра сгърчен на земята и влязоха в училището.

Джейк небрежно попита Големия Тони за какво му бе пратил линка към сайта, но по тъпото изражение на лицето му разбра, че явно вече е забравил какво изобщо е изпращал.

Вероятно поради необичайно веселото му настроение времето течеше бързо и в междучасието забеляза, че хубаво момиче с дълга кестенява коса му се усмихва. Джейк се засрами и изпита облекчение, че не е с бандата. Бе я виждал много пъти досега и знаеше, че името ѝ е Лорна, но така и не бе събрал кураж да я заговори.

Оказа се, че двамата са тръгнали в една и съща посока.

– Здравсти, Джейк!

– Здравсти – измърмори той и зяпна обувките си.

Спамът

– Видях какво направи! – прогърмя гласът му. Очевидно не беше разбрал какво се е случило.

Джейк вдигна вежди и се огледа за момчето, което бе спасил, но то се бе стопило в ордата ученици, които бързаха към класните стаи.

– За какво говорите? Искях да помогна на...

– Ще ми обясниш по време на наказанието – изръмжа учителят.

Последното нещо, което човек би искал в петък, точно преди ваканцията, бе да го задържат след часовете. Това се отнасяше и за учителите, което още повече разпали гнева на господин Фалконър.

– Поведението ти е недопустимо, Хънтър – започна той, докато сновеше напред-назад.

– Казах ви, че попочерих да набият момчето!

– Колко достоверно! Стига лъжи! – пръстът на господин Фалконър потрепери ядно. – Знам ги такива като теб, Хънтър. И аз самият трябваше да ги търпя като малък. Да се заяждаш с по-малките! Не те ли е срам?

Джейк толкова се ядоса от тази несправедливост, че почувства изгаряща болка в стомаха си – все едно бе хапнал нещо развалено. Стана му горещо. Думите се изплъзнаха от устата му, преди да успее да ги задържи.

– Вие да не сте малоумен? Или сте оглушали от тъпота?

Фалконър почервеня от яд.

– Прекали! Ще се постарая да ти наложа наказания до края на годината...

Джейк обаче не го слушаше, а се оглеждаше разсеяно около себе си.

– Подушвате ли нещо?

– На теб говоря, Хънтър! Не ме ли слушаш?

– Мирише на изгоряло дърво.

Мистър Фалконър отвори уста да му се скара, но застина, тъй като в ноздрите му нахлу остра миризма. Ставаше все по-силна. И двамата огледаха тревожно стаята и видяха тънка струйка бял дим да се издига над куп дъски, натрупани край една от стените.

– Пожар! – извика учителят глуповато.

Той понечи да стигне до пожарния бутон, но пейката пред него внезапно лумна в пламъци. Оранжевите огнени езици се издигнаха към тавана и подпалиха дъските. Господин Фалконър отстъпи втрещено, а пред очите му и останалите пейки лумнаха неудържимо.

Джейк се огледа в паника. Дори и касата на прозореца се бе запалила; гореше и малкото растение в саксията на бюрото на учителя. Джейк разбираше, че трябва да бяга, но нещо странно привлече вниманието му...

Ръцете и дланите му грееха със зелено сияние, което от време на време изпускаше лъчи и запалваше всичко, до което се докосне. За щастие Фалконър тичаше към пожарогасителя с гръб към него.

Лъчите от зеленото сияние се изстрелваха от тялото на Джейк и той с удивление проследи, как стигаха

до металните крака на столовете в стаята и ги кривят, сякаш внезапно ги бяха превърнали в гума.

Господин Фалконър протегна ръка към пожарогасителя на стената, но я дръпна назад. Един лъч стигна до металния цилиндър, той се нажежи и металът започна да се топи като восък. Компресираното му съдържание изригна и по горящите пейки около Джейк и учителя се посипаха парчета метал.

Дъските на тавана продължаваха да се палят с мощно бумтене и пламъците успяха да си пробият път през тях. Наоколо се посипаха горящи отломки.

– Хънтър! Трябва... – учителят застина изненадано. Пред очите му цялото тяло на Джейк се обви в плътно зелено сияние. Докато гледаше, учителят усети, че мустаците му започват да се пърлят. Той ги потупа и се огледа панически за някакъв изход, но стаята се бе изпълнила с дим.

Включи се противопожарната аларма, но бе заглушена от зловец трясък – от тавана започнаха да падат горящи парчета. Къс мазилка удари господин Фалконър по главата и той падна в безсъзнание на пода.

Страхът измести яда на Джейк и той се втурна към вратата, следвайки инстинкта си за самосъхранение. Погледна ръцете си – странното сияние бе изчезнало. На вратата спря за миг.

Стаята бе ад от пламъци, но Джейк с учудване усетанови, че не усеща горещина. Погледна към проснатото тяло на учителя си, който допреди миг отказваше да чуе и една негова дума. Пламъците пълзяха все

0
1
1
0
1
0
0
0
0
0
1
1
0
1
1
1
0
0
1
0
0
1
1
0
1
2
2

по-близо до него с всяка секунда.

Джейк се замисли. Знаеше, че трябва да се върне и да извлече учителя си навън, но се съмняваше, че някой може да издържи на горещината на огъня вътре.

А и силата, която бе излъчил, явно се бе изпарила, така че не се знаеше дали и той самият ще оцелее.

Скъпоценните секунди минаваха, а Джейк продължаваше да се колебае...